

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 maja 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, oddalił powództwo wytoczone przez (...) S.A. w S..

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając orzeczenie w całości. Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił naruszenie:

1) przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na błędnym przyjęciu, iż powód posiadał oszczędności, które mógł przeznaczyć na zakup pojazdu w sytuacji gdy powód był zmuszony środki te przeznaczyć na najem pojazdu zastępczego ,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217§ 1 k.p.c. w zw. z art. 232 i 233§1 oraz art. 278§1 k.p.c. przez oddalenie wniosku strony powodowej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyceny i oraz uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego jako spóźnionego,

2) przepisów prawa materialnego:

- art. 361 §1i 2 k.c. poprzez niezastosowanie zasady pełnego odszkodowania, które obejmuje również wyrównanie straty wynikłej z niemożności korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia a tym samym obejmującej uzasadnione koszty najmu pojazdu,

- art. 365§1 k.c. przez nie uznanie, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe poprzez nieuwzględnienie przez Sąd okoliczności prawomocności materialnej wyroku zapadłego w sprawie II C 86/14, które obejmuje nie tylko sentencje wyroku ale również motywy jego wydania choć jedynie w granicach stanowiących konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia w zakresie ustalenia, że zasadny był najem pojazdu przez okres 77 dni.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący wniosł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualne o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w

danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Z wywiezionej przez stronę powodową apelacji wynika, iż powód upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanej wyżej normy prawnej poprzez błędne zdaniem apelującego, ustalenie, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego winien być krótszy niż 77 dni. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut ten nie znajduje uzasadnienia w prawidłowej wykładni pojęcia „pełnego odszkodowania” w przypadku szkody całkowitej i uzasadnionych kosztów związanych z czasem najmu pojazdu zastępczego. Zważyć bowiem należy, iż ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i jest niezależne od środków pieniężnych pochodzących z wypłaty odszkodowania obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym - na kupno nowego pojazdu. Dla ustalenia czasu niezbędnego do nabycia pojazdu istotne znaczenie ma czas zawiadomienia poszkodowanego o sposobie likwidacji szkody przez zapłatę różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym. Z tych względów nie zrywa adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem szkodzącym a kosztami poniesionymi na najem pojazdu zastępczego przy tzw. szkodzie całkowitej wypłata odszkodowania przez ubezpieczyciela obejmującego różnicę w wartości uszkodzonego pojazdu sprzed i po wypadku, jeżeli nastąpiła ona nawet po upływie czasu niezbędnego do nabycia przez poszkodowanego nowego pojazdu.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalony przez Sąd Rejonowy okres za który powodowi należy się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego o tyle jest zasadny, że uwzględnia całokształt okoliczności, które zaistniały w przedmiotowej sprawie w powiązaniu z innymi sprawami toczącymi się z powództwa powoda a dotyczącymi przedmiotowego zdarzenia i uzyskanymi tego tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu meriti, iż powód za uzyskane łączne kwoty z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego był w stanie pokryć koszty uzasadnione i niezbędne wygenerowane przez uzasadniony obiektywnie czas najmu tego pojazdu.

Nie bez znaczenia jest przecieź, iż powód dysponując zgromadzoną kwotą pieniędzy z tytułu oszczędności wraz z kwotą uzyskaną za sprzedaż pozostałości zamiast korzystać z najętego pojazdu zastępczego przez czas za który domaga się odszkodowania winien nabyć inny pojazd i tym samym nie generować nieuzasadnionych kosztów związanych z nieuzasadnionym najmem pojazdu zastępczego w myśl zasady minimalizacji szkody i nie zwiększania jej rozmiarów bez uzasadnionej potrzeby.

W ocenie Sądu Okręgowego okres najmu pojazdu zastępczego winien wynosić 63 dni bowiem w tym czasie powód był w stanie nabyć nowy samochód według obiektywnych kryteriów. Sąd Okręgowy ponadto podziela stanowisko Sądu Rejonowego dotyczące związania tego Sądu ustaleniami wynikającymi z uzasadnienia innego orzeczenia dotyczącego tego samego zdarzenia. Przyjąć bowiem trzeba, iż moc wiążącą z perspektywy kolejnych postępowań uzyskują jedynie ustalenia dotyczące tego, o czym orzeczono w związku z podstawą sporu (art. 365 w zw. z art. 366 k.p.c.). W świetle tego stanowiska moc wiążąca orzeczenia nie rozciąga się na kwestie prejudycjalne, które sąd przesądził, dążąc do rozstrzygnięcia o żądaniu i których rozstrzygnięcie znajduje się poza sentencją. Treść uzasadnienia może jedynie służyć sprecyzowaniu rozstrzygnięcia zawartego w sentencji (wyr. SN z 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008, Nr 1, poz. 120). Podzielając powyższe stanowisko zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie był związany ustaleniami co do czasu najmu pojazdu ustalonym w innej sprawie wytoczonej przez powoda.

Na koniec podnieść należy, iż także zarzut oddalenia wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego jest pozbawiony podstaw zarówno faktycznych jak i prawnych.

Niezależnie bowiem od prawidłowości oddalenia tego wniosku jako spóźnionego przez Sąd Rejonowy to pomijając błędne jego sprecyzowanie w pozwie to wniosek ten nie był przydatny do rozpoznania przedmiotowej sprawy.

Zważyć należy przecież, iż pozwany nie kwestionował stawki za najem pojazdu oraz iż najem ten był związany z zaistnieniem szkody całkowitej co wiąże się z ustaleniem czasu koniecznego do nabycia nowego pojazdu w oparciu o kryteria obiektywne wynikające z możliwości poszkodowanego do nabycia tego pojazdu co powoduje, iż nawet późniejszy prawidłowo sformułowany wniosek na jakie okoliczności biegły miałby wydać opinię musiał skutkować przyjęciem, iż opinia ta nie była przydatna do wydania orzeczenia w stanie faktycznym ustalonym prawidłowo przez Sąd Rejonowy.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.